

Mk 4,26-29

Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“

Popisovat Boží království je zvláštní. Znamená to popisovat něco nepopsatelného, trochu se to podobá tomu, když popisujeme lásku nebo štěstí. V Novém zákoně se o Království Božím mluví v podobenství a v obrazech. Boží království není z tohoto světa. Boží království je jako velká hostina. Boží království je jako kvas. Boží království je jako hořčičné zrno. Boží království je místo, kde je přítomen Bůh, není tam pláč ani bolest...

O Božím království toho moc nevíme, máme vlastně jen takové drobné střípky. Když je všechny seskládáme dohromady, nevznikne nám mozaika, o které bychom mohli říct, tohle je Boží království. Přesto jej můžeme zažívat. Stejně jako nedovedeme vysvětlit lásku nebo štěstí, a přece občas milujeme, občas jsme šťastní. Podobné je to s Božím královstvím.

V dnešním podobenství jsme četli, že: **S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak.** Znamená to, že stačí zasít a pak už můžeme sedět s rukama v klíně? Nemusíme pro Boží království nic dělat?

Někdo v tuto chvíli možná pocítí úlevu, super, o trochu práce méně, jiný pocítí velkou marnost.

V dnešní uspěchané a upracované době se ze zvěstování Božího království stává naše další povinnost. Kostely se nám vyprazdňují, křesťanů ubývá. Počet členů sboru každým rokem klesá a s tak ubývá i ochotných lidí. Práce je hodně a nás je málo, nevíme kam dřív skočit. Takže nás možná trochu dráždí Slova o Božím Království, které si vyrostou jen tak samo.

Snažíme se pozvat lidi do církve, oslovit je být k nim vstřícní, ale moc nám to nedaří. Máme pocit, že jsme selhali, někteří z nás propadají zoufalství a tvrdí třeba to, že za sto let už tu žádné křesťanství nebude, jiní se snaží najít nějaké rezervy, něco co jsme ještě nezkusili, oboje se zdá stejně beznadějně.

Jenže to dnešní podobenství není o sezení s rukama v klíně. **S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země.** Aby mohl člověk zasít, musí si nejprve připravit půdu, vyplet, zorat. Už to může být někdy dost náročné.

Když je zoráno, vypleto, tak zaséváme. Ne jedno semínko, ale hodně semínek, protože počítáme s tím, že některá se neuchytí.

A ani když je zaseto, tak naše práce nekončí. Musíme semínko zalévat, bránit proti škůdcům....

Jak tedy máme rozumět dnešnímu textu? Je třeba naší usilovné práce, anebo semeno vzchází a roste, ani nevíme jak, a země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu? Obojí.

Naše práce na Božím království je jistě velmi důležitá, ale je to jen přípravná a udržující práce. Nejsme ti nejdůležitější, ti hlavní, nemáme klíče od Království Božího. Hlavní práce se děje někde jinde.

Můžeme a máme lidem kolem sebe zvěstovat evangelium, různými způsoby je oslovovat. A je strašně důležité nacházet nové prostředky, kanály, kterými oslovíme dnešního člověka. Ale to jestli uvěří, už nezávisí na nás, ale na Bohu. Jen on může ťukat svým Svatým Duchem na lidská srdce, aby se otevřela pro Jeho dílo, které tu na zemi chce činit i skrze tak nedokonalé nástroje, jakými jsme my. Jen On může tu půdu lidských srdcí činit vláčnou a přístupnější dílu Lásky.

Dnešní text nás může osvobodit, zbavit křeče. Myslíváme si, že osud církve závisí na nás, na tom co mi uděláme a neuděláme. Ta zodpovědnost nás svazuje, trápí.

Dnešní podobenství říká, že to není jen na nás. Větší díl práce odvede Bůh. Ty se nemusíš nervovat, že jsi toho snad udělal málo, pokud jsi udělal vše, cos mohl. Můžeš si odpočinout. Nyní je při díle Bůh sám, na tobě je, abys mu důvěřoval a byl trpělivý.

Jak říkal Martin Luther: *„Zatímco piju džbánek svého wittenberského piva, běží evangelium dále.“*

Amen